

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 367. Leonard Joseph Tristano, genoemd Lennie Tristano werd 19 maart 1919 in Chicago geboren met slechte ogen en was op zijn 9e blind. Niettemin een piano-opleiding aan 't American Conservatory of Music, speelde later ook klarinet en tenorsaxofoon, snabbelde vanaf zijn 12e jaar. Woody Herman-bassist Chubby Jackson adviseerde Tristano om naar New York te gaan, hij leefde daar van 1946 tot zijn dood op 18 november 1978 als gevolg van een hartaanval. In deze geschiedenis hoorden we Tristano in radio-jam sessions met Gillespie en Parker, in aflevering 309 die 17 januari 1986 werd uitgezonden met eigen groepen, laatste stuk "Freedom blues" opgenomen 31 december 1947. Ook nu weer één aflevering met de muziek van Lennie Tristano, zo weinig is er van hem. Want hij was een eigenzinnig musicus die zich weinig of niets van stijlen en stromingen aantrok maar met een klein aantal medestanders zijn eigen zeer esthetische weg ging, een van introverte emoties, in tegenstelling tot de extroverte Bebop van Charlie Parker en Dizzy Gillespie. 11 januari 1949 speelde hij in NYC voor New Jazz van de maatschappij Prestige met Lee Konitz-altsaxofoon, Billy Bauer-gitaar, Arnold Fishkin-bas, Shelly Manne-drums. In één opzicht sloot hij aan bij de Boppers: zijn thema's maakte hij vaak op bestaande accoordenschemas, de changes van bekende stukken. Dat is zo bij alle drie stukken die ik uit de session selecteerde, dit kreeg de titel "Subconscious Lee".

- plaat 1 Lennie Tristano Quintet: Subconscious Lee (Tristano)
78 - 2:45 - Melodisc JRC 8
"Subconscious Lee" op het accoordenschema van "What is this thing called love", zoals Parker en Gillespie dat deden met "Hot house". Nu: "Progression".
- plaat 2 Lennie Tristano Quintet: Progression (Tristano)
78 - 2:58 - New Jazz NJ 832
"Progression", en de chord progression was die van "Lullaby in Rhythm". Tenslotte zonder drummer Manne op de changes van "These foolish things" dit "Retrospection".
- zelfde Lennie Tristano Quartet: Retrospection (Tristano)
78 - 3:03 - idem

(u hoort de originele *Jazz* platen.

"Retrospection" uit de New Jazz session voor Prestige, NYC 11 januari 1949. Lee Konitz-altsaxofoon, Lennie Tristano-piano, Billy Bauer-gitaar, Arnold Fishkin-bas, Shelly Manne-drums in de eerste twee stukken. Het Lennie Tristano Quintet en Quartet. 4 maart twee stukken voor Capitol met zijn Sextette. Warne Marsh op tenorsaxofoon als tweede blazer, in plaats van Shelly Manne de volslagen onbekende drummer Harold Granowsky. Dit is "Wow".

plaat 3 Lennie Tristano Sextette: Wow (Tristano)
A/1 - 3:20 - Capitol 5CG52-80853

"Wow". Konitz, net als Tristano in Chicago geboren, was vrijwel even oud als Marsh uit Los Angeles. De eerste werd 13, de tweede 26 oktober 1927 geboren en beide nog steeds zeer actieve musici die vorige maand 60 werden, waren destijds dus 21. Het andere stuk uit deze session is "Crosscurrent".

zelfde Lennie Tristano Sextette: Crosscurrent (Tristano)
A/2 - 2:49 - idem

"Crosscurrent", het Lennie Tristano Sextette op 4 maart 1949 in NYC voor Capitol. Op 14 maart zonder de blazers ~~involving~~ ^{involving} ties op het accoordschema van Jerome Kern's "Yesterdays".

zelfde Lennie Tristano Quartet: Yesterdays (Tristano)
A/3 - 2:47 - idem

"Yesterdays", Tristano met Billy Bauer, Arnold Fishkin en drummer Harold Granowsky op 14 maart '49 voor Capitol, dat 16 mei ~~de~~ ^{de} laatste session met Tristano deed, opnieuw met het Sextette. Konitz, Marsh, Bauer, Fishkin, maar nu met Denzil Best op drums. Het tweede stuk was van de saxofonisten, op het schema van "Indiana": ~~de~~ "Sax of a kind".

zelfde Lennie Tristano Sextette: Sax of a kind (Konitz, Marsh)
A/5 - 2:59 - idem

"Sax of a kind" op de changes van "Back home in Indiana".
De twee laatste opnamen hebben echt geschiedenis gemaakt. *Want*
~~Wat~~ deze groep musici was Tristano ook aan het experimenteren
met vrije improvisaties, intuïtieve muziek die noch aan accoor-
denschemas, noch tempi gebonden was - de allereerste Free Jazz
bij wijze van spreken, elf jaar voor Ornette Coleman een LP
maakte onder die titel. Hoe doordacht Tristano's groep ~~was~~ *was*
~~zijn~~, hoe er op gewerkt was binnenskamers, blijkt uit die twee
improvisaties - een logica, een interactie alsof ~~men~~ ^{men} nooit iets
anders ~~was~~. Eerst "Intuition" daarna "Digression".

zelfde

Lennie Tristano Sextette: Intuition (Tristano)

A/6 - 2:26 - idem

Lennie Tristano Sextette: Digression (Tristano)

A/7 - 3:05 - idem

"Intuition" en "Digression" -er moest toch een naam aan gegeven
worden, ~~was~~ het waren totaal vrije improvisaties door het
Lennie Tristano Sextette met Lee Konitz-alt, Warne Marsh-tenor-
saxofoon, Lennie Tristano-piano, Billy Bauer-gitaar, Arnold
Fishkin-bas, Denzil Best-drums. Voor Capitol in NYC, 16 mei
1949. En dat was het voor Tristano, zijn hoofdstuk in de
periode 1948-1953. Totaal anders ging het met de musicus waar
ik volgende keer mee begin: Gerry Mulligan.
Dit was NOS Jazzgeschiedenis 367, MDR.